

Udskrift af dombogen

---000---

afsagt den 31. maj 2001 af Retten i Frederikshavn i
sagen

BS 1.00811/2000

Virksomhed 1
v/ **Sagsøger 1** og **Sagsøger 2**
mod

Virksomhed 2
v/ **Sagsøgte**

Under denne sag, der er anlagt den 12. oktober 2000, har **Sagsøgerne**, nedlagt påstand om, at **Sagsøgte** **Sagsøgte** dels tilpligtes at op-høre med at bruge betegnelsen "**Anonymiseret**" i forbindelse med sagsøgtes markedsføring, dels tilpligtes at betale en godtgørelse til sagsøgerne på 10.000 kr. med sædvanlig procesrente fra sagens anlæg, subsidiært et af retten fastsat mindre beløb med renter som anført.

Sagsøgte har nedlagt påstand om frifindelse, subsidiært frifindelse mod betaling af et mindre beløb end påstået.

Sagen har været domsforhandlet den 18. maj 2001.

Dommen er i medfør af retsplejelovens § 366 a, stk. 2, affattet uden fuldstændig sagsfremstilling.

Sagens omstændigheder er i korte træk følgende:

Sagsøgerne har i en række år som personlige indehavere drevet forretningen "Virksomhed 1" i By 1, der sælger forskellige brugsgenstande, herunder beklædningsdele, der hovedsagelig er fremstillet af sagsøgernes egen uldproduktion. På et tidspunkt i foråret 1999, hvor sagsøgte uopfordret havde henvendt sig til sagsøgerne med forslag om etablering af et samarbejde, blev der indgået en aftale mellem parterne om, at sagsøgte skulle designe og sy nogle tøjmodeller i uld til salg fra sagsøgernes forretning. Det blev i denne forbindelse aftalt, at sagsøgte skulle have et fast beløb for hver enhed, som hun leverede til sagsøgerne. Sagsøgte designede herefter nogle tøjmodeller, som hun enten selv syede eller fik syet, og som efterfølgende blev leveret til sagsøgernes forretning til salg i først og fremmest sommerhalvåret 1999.

Parterne drøftede i løbet af efteråret 1999 rammerne for det fremtidige samarbejde, men på et tidspunkt efter årsskiftet 1999/2000 kom det imidlertid til et brud mellem parterne. På et tidspunkt i løbet af foråret 1999 åbnede sagsøgte herefter en egen forretning i By 2, hvorfra hun i konkurrence med bl.a. sagsøgernes varesortiment sælger forskellige brugskunstvarer, herunder designede beklædningsdele i uld.

I en brochure med navnet "Læsø - Rig på oplevelser", der blev udgivet i januar 2000, har sagsøgerne annonceret bl.a. sine uldvarer under betegnelsen "Virksomhed 1". På dette tidspunkt var parternes samarbejde endnu ikke afbrudt, men på et

tidspunkt senere i 2000, hvor sagsøgte havde etableret sin egen forretning, har denne i markedsføringsmæssig sammenhæng anvendt betegnelsen "[REDACTED] Virksomhed 1" i forbindelse med en annoncering af sine varer.

Da sagsøgtes markedsføringsmæssige anvendelse af betegnelsen "[REDACTED] Virksomhed 1" efter sagsøgernes opfattelse er i strid med deres rettigheder til betegnelsen "[REDACTED] Virksomhed 1", og da sagsøgte trods sagsøgernes indsigelser er fortsat hermed, har sagsøgerne anlagt denne sag med påstande som ovenfor anført.

Der har under domsforhandlingen været afgivet partsforklaringer af [REDACTED] Sagsøger 1 og [REDACTED] Sagsøgte. Da dommen som anført er affattet uden fuldstændig sagsfremstilling, er disse forklaringer ikke gengivet i dommen.

Sagsøgerne har først og fremmest gjort gældende, at betegnelsen [REDACTED] Virksomhed 1 er et varemærke, der i medfør af varemærkelovens § 3, stk. 1, nr. 2 er beskyttet ved sagsøgernes i-brugtagning af betegnelsen, hvilket i hvert fald er sket i januar 2000 i forbindelse med annonceringen i "Læsø - Rig på oplevelser". Sagsøgte har derfor ikke været berettiget til efterfølgende at tage den forvekselige betegnelse "[REDACTED] Virksomhed 1" i brug i forbindelse med markedsføringen af sin virksomhed. Sagsøgerne er derfor berettiget til i medfør af varemærkelovens § 4 at forbyde denne erhvervmæssige anvendelse, idet det er udokumenteret, at sagsøgte har ophavsret til den anvendte betegnelse. Endvidere er sagsøgte, der må antages at have handlet forsætligt, forpligtet til at udrede vederlag og erstatning for den uberettigede benyttelse af sagsøgernes

va-remærke, jf. herved varemærkelovens § 43, stk. 1, subsidiært stk. 2. Det må i denne forbindelse i det hele tages i betragtning, at sagsøgte, der tidligere har samarbejdet med sagsøgerne, gennem anvendelsen af betegnelsen "Virksomhed 1" netop har tilstræbt en retsstridig udnyttelse af forvekslingsrisikoen i forhold til sagsøgernes va-remærke, idet netop kombinationer af ordene "By 3" og "Anonym" gennem en årrække er anvendt af sagsøgerne i forbindelse med deres markedsføring, og at sagsøgte først har taget betegnelsen "Virksomhed 3" i brug efter sagsøgernes markedsføring under betegnelsen "Virksomhed 1". Endvidere er det en skærpende omstændighed, at sagsøgte efter anlæggelsen af denne sag er fortsat med at anvende betegnelsen "Virksomhed 3", og hvorunder betegnelsen er blevet anvendt i en række nye sammenhænge.

Sagsøgerne har i anden række gjort gældende, at sagsøgtes er-hvervsmæssige anvendelse af betegnelsen "Virksomhed 3" er i strid med markedsføringslovens § 5, idet sagsøgte ikke har adkomst til at benytte denne betegnelse, hvortil i øvrigt kommer, at betegnelsen anvendes på en måde, der er egnet til at fremkalde forveksling med sagsøgernes betegnelse. Den i varemærkeloven indeholdte ret til brug af eget navn i markedsføringsmæssig sammenhæng er begrænset af denne bestemmelse, hvortil kommer, at sagsøgte netop ikke benytter sit eget navn, men alene et fragment heraf i den hensigt at udnytte sagsøgernes markedsføringsindsats.

Sagsøgte har gjort gældende, at sagsøgerne ikke har særlige rettigheder til betegnelsen "Virksomhed 1", da dette strider mod varemærkelovens § 3, stk. 2, jf. § 13, stk. 2, nr. 1 og nr. 2. Sagsøgte har derfor ret til at anvende betegnelsen "

Virksomhed 3" i forbindelse med en markedsføring af si-ne varer, og sagsøgerne er ikke berettigede til at forbyde sagsøgte at anvende sit egenavn "**Anonymiseret**" i forbindelse med denne markedsføring. Hertil kommer, at sagsøgte har retten til markedsføringsetiketten "**Virksomhed 1**", da denne betegnelse udelukkende er blevet anvendt på foranledning af og i forbindelse med en markedsføring af sagsøgtes modeller. Det er udokumenteret, at sagsøgerne har solgt produkter under be-tegnelsen "**Virksomhed 1**"", ligesom der ikke er grundlag for at antage, at sagsøgte profiterer på sagsøgernes markedsføringsindsats med hensyn til navnet "**Virksomhed 1**"". Under alle omstændigheder har sagsøgerne krænket sagsøgtes ophavsret til sine designede modeller ved uden samtykke at anvende disse i sin markedsføring, hvorfor sagsøgte har et erstatningskrav, som under denne sag alene er gjort gældende til compensation.

Rettens bemærkninger:

Efter varemærkelovens § 2, stk. 1, nr. 1, kan et varemærke bestå af bl.a. ord og ordforbindelser, der er egnet til at adskille en virksomheds varer fra andre virksomheders. Efter varemærkelovens § 3, stk. 1, nr. 2, stiftes en varemærkeret ved ibrugtagning af varemærket for de varer, for hvilke varemærket er taget i brug, og for hvilke det vedvarende anvendes.

Sagsøgerne, der i en årrække har drevet forretning på **By 3** under markedsføring af bl.a. kombinationer af ordene "**By 3**" og "**Anonym**", har i hvert fald siden januar 2000 anvendt betegnelsen "**Virksomhed 1**" i forbindelse med markedsføringen af deres varer. Denne sammensætning af ordene **By 3**, uld og design findes i sin beskrivelse af sagsøgernes varer at

have det fornødne særpræg til, at sagsøgerne kan opnå eneret til betegnelsen, jf. varemærkelovens § 2, stk. 1, nr. 1. Det er ikke godtgjort, at varemærket hverken efter sin beskaffenhed eller i øvrigt er udelukket fra registrering, jf. herved varemærkelovens § 3, stk. 2, og § 13, stk. 2. Da sagsøgernes ret til betegnelsen "**Virksomhed 1**" i medfør af varemærkelovens § 3, stk. 1, nr. 2 er stiftet ved ibrugtagningen i januar 2000, og da det er godtgjort, at sagsøgerne siden dette tidspunkt vedvarende har anvendt denne betegnelse i markedsføringsmæssige sammenhænge, findes sagsøgerne i medfør af varemærkelovens § 4 at være berettiget til at forbyde sagsøgte at gøre erhvervs-mæssig brug af betegnelsen "**Virksomhed 1**", der har en sådan lighed med sagsøgernes varemærke, at der består en risiko for forveksling, jf. herved varemærkelovens § 4, stk. 1, nr. 2.

Allerede på denne baggrund tages sagsøgernes anerkendelsespåstand til følge.

Af de grunde, der er anført af sagsøgerne, findes sagsøgte med sin anvendelse af betegnelsen "**Virksomhed 3**" at have tilstræbt en retsstridig udnyttelse af forvekslingsrisikoen i forhold til sagsøgernes varemærke. Som følge af denne krænkelse af sagsøgernes rettigheder er sagsøgte i medfør af varemærkelovens § 43, stk. 1, pligtig at udrede et rimeligt vederlag for udnyttelsen af varemærket samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen eventuelt måtte have medført. Da sagsøgerne ikke har dokumenteret at have lidt noget tab, findes der ikke grundlag for at tilkende noget beløb i erstatning. Med hensyn til vederlaget for udnyttelsen af varemærket findes dette efter de foreliggende oplysningerne om det begrænsede omfang af sagsøgtes anvendelse af varemærket passende at

kunne fastsættes skønsmæssigt til 2.500 kr. Herefter, og da sagsøgte ikke har godtgjort berettigelsen af no-get modkrav, tages sagsøgernes påstand til følge med dette beløb.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte

tilpligtes at anerkende, at hun er uberettiget til at anvende betegnelsen "Virksomhed 3" i forbindelse med sin markedsføring, ligesom hun tilpligtes at ophøre med at bruge denne betegnelse.

Sagsøgte

skal end-videre inden 14 dage fra dato til sagsøgerne betale 2.500 kr. med sædvanlig procesrente fra den 12. oktober 2000.

Inden samme frist skal Sagsøgte betale 10.000 kr. i sagsomkostninger til sagsøgerne.

Dommer

kst.

---000---

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Frederikshavn, den 5. juli 2001.

Anonymiseret
kt.fm.